

Космонавти

Ірина Бесчетнова

irabestchetnova@gmail.com

У мене є хлопець. Гарний, в цілому, хлопець. У нас із ним є проблеми, але загалом він із таких хлопців, без яких було б набагато гірше. Мені про наші проблеми розповідати завжди дуже цікаво, наприклад. Вчора він лягав спати, і я спитала, чи спатиме він у куртці. І, уявіть, він сказав «так» і ліг. І навіть не запитав мене, чи я спатиму в куртці. Хоча сьогодні він спитав мене, чи я хочу піти додому і помитися, але я вже витерлася вологими серветками, і не хотіла. Та головне, що він таки запитав, так що я не дуже злюся на нього.

Найскладніше у наших відносинах, що він дуже впертий. Якось ми були в мене вдома, забігли нарешті помитися, і я кажу «відійди від вікна, будь ласка». Я всім кажу «будь ласка», а йому особливо, тому що у нього проблеми з дитячих років, все через владну бабусю, і тепер він завжди підозрює, що на нього тиснуть. І хоч я сказала «будь ласка», він розлютився, і став дуже повільно заварювати чай, мені на зло. Він нічого не сказав, але він так стукав ложечкою! А я пішла у ванну і чула, як він стукав ложечкою навіть крізь душ. Я злилася, але мовчала, щоб не тиснути на нього, я намагалася переключитися. Я хотіла помедитувати, тож почала думати про унікальність такого простору, як ванна кімната. У ній не передбачено спальне місце, не те, що два, і це звичайно мінус, але хтось розумний не зробив у ній вікон, не знаю, чому, але я дякую йому – адже більше такого місця в моєму будинку

немає. Потім ми голі сиділи в коридорі, бо слухняно дотримувалися правила двох стін, і навіть мій хлопець тут не чинив опір. І ось я подумала, що помилилася – у моєму коридорі теж немає вікон, саме тому ми тут і сидимо. Ми сиділи на дерев'яних табуретах, які зробив ще тато мого колишнього чоловіка (хоча офіційно ми не були одружені), і пили чай із небезпечної кухні, в якій вікно займає всю стіну. Мій хлопець пив дуже повільно, але не мені на зло, він просто ще не зрозумів, що повільно пити тепер не можна, а я прислухалася до вулиці та згинала-розгинала пальці ніг, щоб скинути напругу, бо десь читала про таке. Ми спиралися спинами на надійну стіну, а колінами – на входні двері, які теж зробив тато мого колишнього чоловіка (неофіційного). Моя маленька квартира є в домі на вулиці, що загадково називається Космонавтів, бо напевно, вони тут живуть, але точно не в моєму під'їзді, може в п'ятому чи іншому, адже я ніколи не бачила в нашому когось у скафандрі чи на кшталт того. А на зовнішній стіні у мене велика радянська мозаїка, теж загадкова, бо ніхто не знав, чому там зобразили жінку з шістьма пальцями – можливо, вона теж з космосу? Гарне місце. Потім почали стріляти, і ми втекли на станцію. Тепер ми жили за адресою: 23 серпня. Так називається станція метро, це день визволення Харкова 43-го року. Хоча на станції у нас теж була адреса: Червоне покривало навпроти дев'ятого вагона, але іноді ми переїжджали. Коли живеш у метро, плюси наочні, але ж й мінусів вистачає.

Ось які є мінуси життя у метро:

- там завжди горить світло, навіть уночі
- треба мити туалети, але ніхто не хоче
- там немає холодильника і всього такого
- ти спиш, а люди прокидаються о 6-й ранку і починають казати «добрий ранок», тому що закінчується комендантська година, і можна піти додому або постояти в черзі за продуктами
- електричний чайник один на всю станцію, тому що розетки не витримують
- там холодно, і тому ми спали у куртках
- до того ж треба спати на підлозі
- ну і помитися ніде

Ось які в метро плюси:

- там безпечно

І головне: там ми могли бути з хлопцем 24 на 7, і він не думав, що я на нього тисну, і що йому не вистачає свободи. Раніше він завжди мені так казав, хоч ми бачилися не щодня. Ще він казав, що не розуміє, навіщо одружуватись, і щоб я назвала хоч одну причину, а я казала «не знаю, разом веселіше». І він не вірив, що в домі живуть космонавти. Я думаю, це в нього теж через бабусю. А тепер ми майже все робили разом, і дуже рідко сварилися. Я багато плакала, ми багато обіймалися, ми їли Мівіну з обрізаної баклажки, я медитувала чи намагалася, ми підтримували один одного та інших. Зовні було небезпечно, комендантська година починалася все раніше, і ми все рідше

ходили митися – просто витиралися вологими серветками. А одного разу я пішла рейками та тунелями на вокзал, бо поїзди метро все одно не ходили, зараз у них жили люди, а мій хлопець залишився. Потім я поїхала, а наступного дня він надіслав мені фотки та відео, де в моїй маленькій квартирі розбите вікно вкрило всю кухню уламками скла, а входні двері, на які ми спиралися колінами, розлетілися об стіну, на яку ми спиралися спинами. Мою заполохану квартирку знудило речами, і все сумно валялося на підлозі впереміш із залишками дверей та частинами балкона. Виявилось, що правило двох стін працює не завжди, особливо якщо снаряд зносить в будинку передню стіну з під'їздами, хоча ванна і справді залишилася в повному порядку, і мозаїка теж. Мій хлопець написав мені, що дуже сумує, й що разом веселіше, і що саме в моїй квартирі жили космонавти, і що це були ми, і як добре, що ми встигли полетіти. Я більше на нього зовсім не злюсь, тепер він живе на іншій космічній станції, ближче до свого будинку, і в них там є дівчина з живою лисицею, а вдома у нього є лежача владна бабуся, і він приносить їй продукти та ліки. Я теж дуже сумую, у нас тут все добре, тихо і тепло, але іноді мені дуже хочеться лягти і спати в куртці. І я лягаю, і тоді світло горить всю ніч, і я прокидаюся о 6-й, і пишу йому «добрий ранок, мій космонавт».

Я, Бесчетнова Ірина Сергіївна, погоджуюсь на публікацію своєї п'єси «Космонавти» на сайті <https://ukrdramahub.blogspot.com> і погоджуюсь на вільний

доступ до них усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.

25.05.2022

